

LUCINDA
RILEYOVÁ

Motýlia izba

TATRAN

MOTÝLIA IZBA

LUCINDA RILEYOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: The Butterfly Room,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, London 2019,
preložila Zuzana Gáliková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2020 ako 5235. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu spracoval podľa pôvodného návrhu AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Tatiana Búbelová

Jazyková redaktorka Martina Pinková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil Tisk centrum, s.r.o, Moravany u Brna.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley 2019

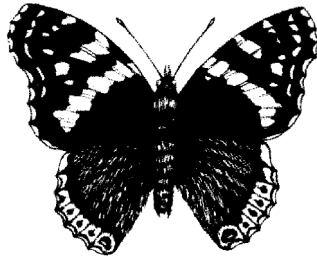
Translation © Zuzana Gáliková 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2020

ISBN 978-80-222-1100-0

S láskou venujem svojej svokre Valerii.

Posy

babôčka admirálska
(*Vanessa atalanta*)

Vila Admirál *Southwold, Suffolk*

jún 1943

„Moja drahá, nezabudni, že si víla, tíško sa vznášaš na vláknach babieho leta ponad steblá trávy a koristiť skončí v tvojej hodvábanej sieti. Pozri!“ šepol mi do ucha. „Tam je. Teraz! Leť!“

Na niekoľko sekúnd som poslušne zavrela oči a postavila sa na špičky. Predstavila som si, že sa moje drobné nohy odlepili od zeme. Potom som pocítila, ako ma ocko jemne postrčil vpred. Otvorila som oči a pohľadom som hypnotizovala pár belasých krídel. Dva krôčiky a sieť pristane na krehkej metline budlejového kra, kde sa práve usadil modráčik čier-noškvorný.

Sieť letela, závan vzduchu motýľa vyplašil, roztvoril krídla a pokúsil sa vzlietnuť. Neskoro. Ja, Posy, princezná víl, som ho chytila. Mojej koristi, samozrejme, nikto neublížil. Lawrence, kráľ víl – a môj otec – ju vždy opatrne preštudoval a po štedrej nádielke v podobe misky s najlepším nektárom ju pustil na slobodu.

„Si moje šikovné dievčatko, Posy!“ povedal ocko, keď som po opadanom lístí kráčala späť k nemu. Pyšne som mu podala sieť. Čupol si a stretli sa nám oči, o ktorých všetci tvrdili, že sú celkom rovnaké – teraz sa nám v nich zračila hrdosť a radosť.

So sklonenou hlavou si prezeral motýľa, ktorý znehybnel, tenké nožičky sa mu zachytili do siete. Otec mal vlasy tmavej mahagónovej farby; vďaka oleju, ktorý používal, aby ostali rovné, sa mu hlava na slnku leskla ako povrch jedálenského stola, keď ho Daisy naleštila. Milovala som vôňu jeho vlasov, keď som ju cítila, vedela som, že je nablízku a som

v bezpečí. On bol môj domov, ľúbila som ho väčšmi ako čokoľvek v oboch mojich svetoch – v skutočnom i v rozprávkovom. Pravdaže, ľúbila som aj mamu, no aj keď bola väčšinou doma, mala som pocit, že ju nepoznám tak dobre ako ocka. Dlho bývala zavretá v spálni s čímisi, čomu hovorili migréna, inokedy bola zasa priveľmi zaneprázdnená, aby trávila čas so mnou.

„Parádny úlovok, srdiečko!“ povedal ocko a pozrel sa na mňa. „Ozajstná vzácnosť na tomto pobreží, bezpochyby ide o zriedkavý druh,“ dodal.

„Čo ak je to motýlí princ?“ opýtala som sa.

„Je to dosť možné,“ prikývol ocko. „Musíme sa k nemu správať najvyšš úctivo, ako vyžaduje jeho kráľovský pôvod.“

„Lawrence, Posy... obed!“ nieslo sa k nám ponad opadané lístie. Ocko sa postavil, bol vyšší ako budleja, otočil sa k terase a zamával.

„Ideme, láska!“ zvolal hlasno, pretože sme boli dosť ďaleko. Videla som, ako sa mu okolo očí urobili vrásky, keď sa usmial pri pohľade na svoju manželku, moju matku, ktorá nevedela o tom, že je kráľovnou víl. Túto hru sme hrali iba ja a ocko.

Ruka v ruke sme prešli čerstvo pokoseným trávnikom, jeho vôňa mi pripomínala šťastné dni v záhrade, maminých a ockových priateľov, ktorí sa tu zvykli prechádzať s pohárom šampanského v jednej ruke a s krocketovou pálkou v druhej. Odpálené loptičky sa kotúľali po ihrisku, ktoré ocko na tieto príležitosti zvykol pokosiť.

Odkedy sa začala vojna, oslavy v záhrade sa konali čoraz zriedkavejšie. Spomienky na ne boli o to vzácnejšie. Cez vojnu začal ocko krívať, kráčali sme celkom pomaly, čo mi vyhovovalo, náš spoločný čas sa vďaka tomu predĺžil. Bol na tom oveľa lepšie, ako keď sa prvý raz vrátil z nemocnice. Priviezli ho na vozíčku, vyzeral ako starec s vyhasnutým pohľadom. Vďaka maminej a Daisinej starostlivosti sa rýchlo zotavil. Aj ja som robila, čo som mohla – čítala som mu rozprávkové knihy. Teraz už dokonca nepotreboval ani paličku, iba keď odchádzal z vily na dlhšie vzdialenosti.

Keď sme dorazili ku schodisku, čo viedlo na terasu, ocko mi kývol sieťkou: „Posy, bež dnu a umy si ruky a tvár. Povedz mame, že sa ešte musím postarať o nášho hosťa.“

„Dobre, ocko,“ odvetila som a on sa pobral po trávniku preč, až zmizol za vysokým živým plotom. Mieril k záhradnej veži zo žltej pieskovcovej tehly, ktorá bola dokonalým rozprávkovým domovom víl a ich motýľích priateľov. Ocko v nej trávil kopy času. Sám. Smela som nakuknúť

iba do malej okrúhlej miestnosti za vstupnými dverami, keď mi mama kázala zavolať ocka na obed. Dnu bola tma a vzduch páchol po vlhkých ponožkách.

V miestnosti na prízemí mal svoje „vonkajšie náradie“, ako ho bežne volal – tenisové rakety zahádzané kriketovými brámkami a zablatené gumáky. Nedovolili mi vyjsť po točitých schodoch, ktoré viedli na samý vrch. Raz som vyšla celkom hore, keď mama zavolala ocka, aby si šiel do vily vybaviť telefonát. No bola som sklamaná, na konci schodiska ma privítali mohutné dubové dvere, ktoré ocko stihol zamknúť. Krútila som guľou tak silno, ako len moje malé ruky vládali, no bez úspechu. Vedela som, že na rozdiel od spodnej miestnosti horná má mnoho okien, bolo ich vidieť zvonka. Veža mi pripomínala maják v Southwolde, ibaže namiesto jasného svetla mala navrchu pozlátený vrcholec.

Keď som vystupovala po schodoch k terase, pozrela som na rady vysokých výsuvných okien, na krásne bledočervené tehlové steny vily, lemované žiarivo zelenými úponkami vistérií, a šťastne som si vzdychla. Všimla som si, že na terase prestreli starý kovaný stôl, ktorý bol kedysi čierny, no časom ozelenel. Na stole boli iba tri obrúsky a poháre, obedovať teda budeme iba my traja, čo bolo nezvyčajné. Pomyslela som si, aké skvelé bude mať mamu a ocka iba pre seba. Širokými dvermi som vstúpila do haly, prekĺzla pomedzi hladké damaskové pohovky rozostavené okolo obrovského kozuba obloženého mramorom; bol taký veľký, že minulý rok sa Ježiškovi podarilo prepchať cezeň do izby lesklý červený bicykel. Prebehla som bludiskom chodieb, ktoré viedli k toalete na prízemí. Zavrela som za sebou dvere, oboma rukami som otočila veľkým strieborným kohútikom a poriadne si ich umyla. Postavila som sa na špičky a pozrela sa na svoj obraz v zrkadle, či nemám na tvári šmuhy. Mama si veľmi zakladala na upravenom zovňajšku. Ocko povedal, že je to jej francúzske dedičstvo, nedajbože, aby niekto z nás neprišiel k stolu dokonale čistý.

No ani ona nedokázala udržať pod kontrolou pramienky mojich neposlúšnych kučier, čo jednostaj vyskakovali z dvoch tuho zapletených vrkôčov, krútili sa mi na zátylku a utekali spod spôn, čo ich mali udržať nad čelom. Keď raz ocko prišiel za mnou, aby mi zaželel dobrú noc, opýtala som sa ho, či by mi nepožičal trochu svojho oleja na vlasy, možno by to pomohlo. Iba sa zasmial a obrátil si jednu z mojich kučier okolo prsta.

„Len to nie. Mám rád tvoje kučierky, dievčatko. Keby bolo po mojom, lietali by ti okolo pliec každý deň.“

Keď som sa chodbou vracala späť, znova som zatúžila po maminých rovných plavých vlasoch v uhladenom účese. Mali farbu bonbónov z bielej čokolády, ktoré poobede podávala s kávou. Moje vlasy mali odtieň *café au lait*, aspoň tak mama tvrdila. Ja som ich považovala za obyčajné hnedé.

„Tak tu si, Posy,“ ozvala sa mama, keď som sa objavila na terase. „Kde máš klobúk?“

„Ach, musela som si ho zabudnúť v záhrade, keď sme s ockom chytili motýle.“

„Kolkokrát ti mám opakovať, že ti slnko spáli tvár a budeš ju mať vráskavú ako sušená slivka!“ napomínala ma, kým som si sadala k stolu. „Budeš mať štyridsať, a budeš vyzeráť ako šesťdesiatročná.“

„Áno mama,“ pritakala som. Ako štyridsaťročná budem už taká stará, že mi to bude aj tak úplne jedno, pomyslela som si.

„Ako sa má moje zbožňované dievča v tento príjemný deň?“

Ocko sa objavil na terase a prudko objal mamu okolo pliec, až sa džbán s vodou, ktorý držala v rukách, nebezpečne naklonil nad sivú kamennú dlažbu.

„Opatrne, Lawrence!“ zamračila sa mama, vyslobodila sa z jeho objatia a položila džbán na stôl.

„Nie je úžasné vychutnávať si takýto nádherný deň plnými dúškami?“ usmial sa a posadil sa oproti mne. „Zdá sa, že aj cez víkend bude dobré počasie, párty sa určite vydarí.“

„Budeme mať párty?“ opýtala som sa, keď si mama sadla vedľa neho.

„Áno, zlatko. Zotavil som sa, a tak ma opäť povolali do vojny. Preto sme sa s mamou rozhodli, že sa stretneme s priateľmi, kým je ešte čas.“

Srdce sa mi na okamih zastavilo. Daisy, naša gazdiná, ktorá vykonávala všetky práce, odkedy ostatní sluhovia narukovali, priniesla na stôl lančmít a redkovky. Neznášala som redkovky, ale to bolo jediné, čo nám ostalo v zeleninovej záhradke, keďže všetko ostatné sme museli pre vojnu odovzdať.

„Ako dlho budeš preč, ocko?“ opýtala som sa priškrtené. V hrdle sa mi urobila veľká hrča, akoby sa mi v ňom zasekla redkovka. Vedela som, že nepotrvá dlho a zrejme sa rozplačem.

„Ach, tento raz to nebude nadtľho. Je nad slnko jasné, že nepriateľa zničíme, ale vieš, musím pomôcť v rozhodujúcom útoku. Nemôžem sklamať svojich kamarátov.“

„Nie, ocko,“ odvetila som traslávým hlasom. „Nezrania ťa znova, však?“

Motýľia izba

„Nie, *chérie*. Tvoj *papá* je nezničiteľný, všakže, Lawrence?“

Mama sa naňho usmiala stisnutými perami a ja som si pomyslela, že je vystrašená rovnako ako ja.

„To teda som, láska moja,“ povedal a objal ju okolo ramien.

„Ocko?“ ozvala som sa na druhý deň pri raňajkách, keď som si opatrne namáčala kúsky hrianky do vajíčka. „Dnes je veľmi horúco, čo keby sme išli na pláž? Už tak dávno sme tam neboli.“

Zbadala som, ako ocko hodil pohľad na mamu, ale tá sedela nad šálkou *café au lait* začítaná do listov a nevšimla si to. Mama dostávala veľa listov z Francúzska na tenučkom papieri, tenšom ako motýlie krídlo. Hodili sa k mame, pretože všetko na nej bolo veľmi jemné a krehké.

„Ocko? Pláž,“ domrzala som.

„Miláčik, obávam sa, že pláž teraz nie je vhodné miesto na hranie. Je potiahnutá ostnatým drôtom a zamínovaná. Pamätáš, ako som ti vysvetľoval, čo sa minulý mesiac dialo v Southwolde?“

„Áno, ocko.“ Pozrela som sa na vajce pred sebou a striaslo ma. Spomenula som si, ako ma Daisy niesla do Andersonovho krytu (myslela som si, že sa tak volá preto, lebo patrí nám, Andersonovcom. Poriadne ma zmiatlo, keď mi Mabel Priceová povedala, že aj oni majú Andersonov kryt). Zdalo sa, akoby obloha bez prestávky vrhala na zem hromy a blesky. Ocko však povedal, že búrku nezoslal Boh, ale Hitler. V kryte sme sa túlili k sebe a ocko povedal, že sa hráme na rodinu ježkov, mala som sa schúliť do kľbka a tváriť sa, že som jeden z nich. Mame sa toto prirovnanie nepáčilo, ale presne to som urobila. Zatiaľ čo nad nami bojovali ľudské bytosti, my sme sa ako drobné tvory ukrývali pod zemou, kým hrôzostrašné zvuky neutíchli. Ocko povedal, že sa môžeme vrátiť do postele, ale mne bolo smutno, že musíme odísť z nášho spoločného brlôžka a ja budem spať vo svojej ozajstnej posteli celkom sama.

Na druhý deň som našla Daisy v kuchyni plakať. Nechcela mi však povedať, čo sa stalo. V ten deň neprišiel vozík s mliekom a mama povedala, že nepôjdem do školy, pretože školy viac niet.

„Akože niet, mama?“

„Spadla na ňu bomba, *chérie*,“ povedala a vyfúkla cigaretový dym.

Mama začala nedávno fajčiť a niekedy som mala strach, že podpáli listy z Francúzska, pretože si ich vždy držala tesne pred nosom.

„A čo naša chatka na pláži?“ opýtala som sa ocka. Mala som ju veľmi

rada – natretá na bielo stála na samom konci radu plážových domčekov; ak ste sa pozreli napravo, zdalo sa vám, že ste na míle vzdialení od civilizácie, ale ak ste sa pozreli na druhú stranu, dovideli ste na prívetivého predavača zmrzliny pri móle. S ockom sme stavali veľké a komplikované hrady z piesku s vežami a priekopami pre malé kraby, ktoré sa odvážili prísť blízko k nám. Mama na pláž nechodievala, hovorila, že je „príliš piesčitá“, čo mi pripadalo, akoby povedala o oceáne, že je príliš mokrý.

Na pláži sme stretávali starca v klobúku so širokou strechou, pomaly kráčal po brehu a pichal do piesku dlhou palicou, inou, než akú používal pri chôdzi ocko. Muž mal v ruke vrece, tu a tam zastal a rýpal palicou do piesku.

„Čo to robí, ocko?“ opýtala som sa.

„To je lovec pokladov, zlatko. Prechádza sa po pobreží a hľadá v piesku veci, ktoré more vyplavilo z vrakov lodí alebo zo vzdialených brehov.“

„Ach, už rozumiem. Myslíš, že nájde zakopaný poklad?“

„Som si istý, že ak bude hľadať dosť dlho, jedného dňa niečo nájde.“

S rastúcim vzrušením som pozorovala muža, ako z piesku čosi vytiahol, a keď vec očistil, vykľul sa z nej starý smaltovaný čajník.

„To je škoda,“ vzdychla som si.

„Zapamätaj si, moja drahá – čo je pre jedného blato, môže byť pre druhého zlato. Možno sme všetci tak trochu lovci pokladov,“ poznamenal ocko, žmúriac do slnka. „Stále hľadáme, dúfame, že kdesi nájdeme zakopaný poklad, a keď namiesto žiarivého šperku vytiahneme čajník, hľadáme ďalej.“

„Aj ty hľadáš nejaký poklad, ocko?“

„Nie, princezná, už som ho našiel.“ Usmial sa na mňa a pobozkal ma na temeno.

Po dlhom prehováraní sa ocko napokon vzdal a rozhodol, že ma vezme k rieke. Daisy mi pomohla obliecť si plavky, a keď mi nasadila klobúk, rýchlo som vliezla do auta. Mama povedala, že má veľa práce s prípravou zajtrajšej párty, čo mi vyhovovalo – kráľ víl a ja sme mohli ísť pozdraviť všetky riečne tvory na našom kráľovskom dvore.

„Budú tam aj vydry?“ opýtala som sa, keď sme od pobrežia zamierili k šírym zeleným poliam na vidieku.

„Ak chceš vidieť vydry, musíš byť celkom potichu,“ odvetil. „Dokážeš to, Posy?“

„Jasné!“

Prešli sme kus cesty, až som konečne uvidela modrú hladinu rieky, čo sa kľukatila za trstím. Ocko zaparkoval a spolu sme sa vybrali k brehu. Niesol celú našu výskumnícku výbavu: fotoaparát, sieťky a sklenené poháre na motýle, aj limonádu a zrnité sendviče s hovädzím mäsom.

Vážky poletovali nad vodnou hladinou, no zmizli, hneď ako som so šplechotom vbehla do vody. Bola príjemne chladivá, ale spotená pokožka pod klobúkom ma nepríjemne svrbela, a tak som ho odhodila na breh, kde už stál ocko v plavkách.

„Ak tu aj boli nejaké vydry, určite sa v tom hluku niekam zašili,“ povedal, keď vstúpil do vody. Siahala mu sotva po kolená, taký bol vysoký. „Aha, pozri na tie bublinatky, vezmeme si z nich domov, do našej zbierky?“

Obaja sme z vody vytiahli žlté kvety s mechúrikmi namiesto koreňov, okolo ktorých sa hmýrilo veľa drobného hmyzu. Naplnili sme pohár vodu a vložili doň svoj úlovok.

„Pamätáš si jeho latinský názov, zlatko?“

„Utri-cu-la-ria!“ hrdo som odpovedala, vyšla som z vody a sadla si vedľa neho na trávnatý breh.

„Šikulka. Slúb mi, že budeš pokračovať v rozširovaní našej zbierky. Ak uvidíš zaujímavú rastlinu, vylisuj ju tak, ako som ťa to naučil. Budem potrebovať tvoju pomoc, kým budem preč, Posy.“ Vybral z piknikového košíka sendvič a podal mi ho. Vzala som ho, tváriac sa nanajvýš vážne a „vedecky“. Chcela som, aby ocko vedel, že mi môže dôverovať, pokiaľ ide o jeho prácu. Pred vojnou bol botanikom a na svojej knihe pracoval od môjho narodenia. Často sa zamykal vo vežičke, kde písal a premýšľal. Niekedy priniesol knihu do vily a ukazoval mi svoje kresby.

Boli úžasné, nádherné ilustrácie motýľov, hmyzu a rastlín. Vysvetľoval mi, ako všetko súvisí s prostredím, v ktorom žijeme. Raz mi povedal, že keby sa zmenila čo len jedna vec, celá rovnováha by sa narušila.

„Všimni si trebárs komáre,“ ukázal v jeden horúci letný večer na mračno nepríjemného hmyzu. „Pre ekosystém sú kľúčové.“

„Ale štípu nás,“ namietla som a jedného som odohnala.

„Áno, je to súčasť ich prirodzenosti,“ zasmial sa. „No bez nich by veľa druhov vtákov nemalo stály prísun potravy a ich populácia by prudko poklesla. Keby sa to stalo, malo by to vplyv na celý potravinový reťazec. Bez vtákov by zrazu bolo menej predátorov hmyzu a začal by sa rýchlo množiť, napríklad také kobyľky, zožrali by všetky rastliny. A bez rastlín...“

„Bylinožravce by prišli o potravu.“

„Áno. Vidíš, aká je v prírode krehká rovnováha. Jedno mávnutie motýľích krídel môže zmeniť svet.“

Zamyslene som sa zahryzla do sendviča.

„Mám pre teba darček,“ povedal ocko a siahol do plecniaka. Vytiahol z neho lesklú kovovú škatuľu a podal mi ju.

Otvorila som ju a zbadala som tucty dokonale zastrúhaných pasteliek rozličných dúhových odtieňov.

„Kým budem preč, musíš pokračovať v kreslení. Keď sa vrátim, ukážeš mi, ako si sa zlepšila.“

Prikývla som, od šťastia som nebola schopná vydať ani hláska.

„Na univerzite v Cambridgei nás učili skutočne sa pozeráť na svet,“ pokračoval. „Tak veľa ľudí si nevšima nádheru a zázraky okolo seba. Ale ty taká nie si, Posy, už teraz vidíš lepšie ako väčšina ľudí. Keď prírodu kreslíme, začíname jej lepšie rozumieť – vidíme všetky jej rozličné časti a spôsob, akým sú spojené. Keď kreslíš to, čo vidíš, a skúmaš to, sama pomáhaš iným ľuďom lepšie pochopiť zázraky prírody.“

Keď sme sa vrátili domov, Daisy ma vyhrešila za mokré vlasy a nahnala do vane, čo mi vôbec nedávalo zmysel, keďže mi opäť celé vlasy namočila. Len čo ma uložila spať a zavrela za sebou dvere, vykĺzla som z postele a otvorila škatuľu s pastelkami. Hladkala som ich jemné, a zároveň ostré špice. Ak budem usilovne cvičiť, ukážem ockovi, keď sa vráti z vojny, že som dosť šikovná, aby som mohla ísť na univerzitu v Cambridgei – aj keď som dievča.

V nasledujúce ráno som z okna svojej izby sledovala autá, ako po príjazdovej ceste mieria k nášmu domu. Každé praskalo vo švíkoch. Počula som, ako mama povedala, že všetci jej priatelia dali dokopy svoje lístky na benzín, aby sa sem dostali z Londýna. Nazývala ich *émigrés*, keďže sa so mnou od narodenia zhovárala po francúzsky, vedela som, že to znamená „emigranti“. V slovníku stálo, že emigrant je človek, ktorý sa presťahoval z rodnej krajiny do inej. Mama povedala, že má pocit, akoby sa celý Paríž na úteku pred vojnou presťahoval do Anglicka. Vedela som, že to tak nie je, ale zdalo sa mi, že na každej párty býva viac maminých francúzskych priateľov ako otcových anglických. Vôbec mi to neprekážalo, pretože boli veľmi extravagantní – muži s pestrofarebnými šatkami v lesklých smokingoch, dámy v saténových šatách, s perami nafarbený-

mi načerveno. Najlepšie zo všetkého však bolo, že mi zakaždým priniesli darčeky, ako na Vianoce.

Ocko ich nazýval „mamina bohéma“, v slovníku sa písalo, že je to skupina umelecky tvorivých ľudí – umelcov, hudobníkov a maliarov. Mama bola kedysi speváčka v slávnom parížskom nočnom klube. Jej hlas som zbožňovala, bol hlboký a zamatovo jemný ako roztopená čokoláda. Pravdaže, nevedela, že načúvam, pretože som mala spať, ale keď sme mali doma párty, spať sa tam aj tak nedalo. A tak som sa zakrádala po schodoch a počúvala hudbu a pravu. Mama akoby v tieto noci ožila, inokedy akoby predstierala, že je len neživá bábka. Veľmi rada som počúvala jej smiech, lebo keď sme boli spolu, nesmiala sa často.

Otcovi priatelia, vojnoví letci, boli tiež milí, no zdalo sa mi, že v modro-hnedom oblečení sú všetci rovnakí, plietli sa mi. Najradšej som mala strýka Ralpa, bol to otcov najlepší kamarát. Zdal sa mi veľmi pekný, s tmavými vlasmi a veľkými hnedými očami. V jednej z mojich rozprávkových kníh bol obrázok princa, ktorý pobozkal Snehulienku a ona ožila. Ralph vyzeral celkom ako on. Nádherne hral na klavíri – pred vojnou bol koncertný klavirista (pred vojnou bol každý dospelý, ktorého som poznala, čimsi iným, okrem našej gazdinej Daisy). Strýko Ralph mal akúsi chorobu, takže nemohol bojovať vo vojne ani lietať na lietadlách. Dospelí o ňom vraveli, že pracuje v kancelárii, aj keď som si nevedela predstaviť, ako môže niekto v kancelárii pracovať, keď sa tam dá iba sedieť. Keď bol otec preč a lietal na Spitfiroch, strýko Ralph nás chodieval navštevovať, mama a ja sme sa naňho vždy veľmi tešili. Chodieval v nedeľu na obed a potom nám hral na klavíri. Uvedomila som si, že ocko bol vo vojne štyri roky z mojich siedmich rokov života. Mama to nemala ľahké, keď sme jej spoločnosť robili iba ja a Daisy.

Sedela som pri okne a natáhovala krk, aby som videla, ako mama víta hostí na schodisku, ktoré viedlo k domovým dverám. V tmavých sivomodrých šatách, ktoré jej ladili s krásnymi očami, vyzerala nádherne. Ocko podišiel k nej, objal ju okolo pása a ja som sa zrazu cítila veľmi šťastná. Prišla Daisy, aby ma obliekla do nových šiat, čo mi ušila zo starých zelených závesov. Keď ma česala, niekoľko prameňov mi vzadu zviazala zelenou stuhou. Povedala som si, že nebudem myslieť na ockov zajtrajší odchod, keď sa nad vilou Admirál a jej obyvateľkami opäť rozhostí ťaživé ticho.

„Môžeme ísť dolu, Posy?“ oslovila ma Daisy. Všimla som si, že je v tvári celá červená a vyzerá unavene. Bolo veľmi horúco a musela celkom sama

pripraviť jedlo pre všetkých. Usmiala som sa na ňu najkrajšie, ako som vedela.

„Áno, Daisy, môžeme.“

V skutočnosti som sa nevolala Posy; dali mi meno po matke – Adriana. No aby sa predišlo zbytočným nedorozumeniam, rodičia začali používať moje druhé meno – Rose, po mojej anglickej starej mame. Daisy mi povedala, že keď som bola bábätko, ocko ma volal Rosy Posy a druhá polovica tejto prezývky mi prischla. Myslím, že sa mi hodila lepšie ako obe moje skutočné mená.

Niektorí z ockových starších príbuzných ma aj naďalej volali Rose, pravdaže, ako slušne vychovaná som reagovala aj na toto meno, ale na párty ma všetci oslovovali Posy. Každý ma objal, vybozkával a vtisol mi do ruky malý balíček previazaný stuhou. Mamini priatelia obľubovali sladené mandle, pravdupovediac, ja som ich nemala veľmi rada, no vedela som, aké ťažké je zohnať cez vojnu sladkosti.

Sedela som pri dlhom jedálenskom stole, ktorý preniesli na terasu, aby sme sa všetci pomestili, a cítila som, ako mi slnko praží na klobúk, pod ktorým mi bolo ešte teplejšie. Počúvala som vravu naokolo. Priala som si, aby každý deň vo vile Admirál vyzeral takto. Mama s ockom sedeli spolu uprostred ako kráľ a kráľovná na nádvorí, ocko mal ruku položenú na jej bielom pleci. Obaja vyzerali takí šťastní, až sa mi chcelo plakať.

„Si v poriadku, Posy, zlatko?“ naklonil sa ku mne strýko Ralph, ktorý sedel vedľa mňa. „Prekliata horúčava,“ dodal, vytiahol z vrecka saka žiarivo bielu vreckovku a utrel si čelo.

„Áno, strýko Ralph. Iba som rozmýšľala, ako šťastne dnes vyzerajú mama s ockom. A aké je smutné, že ocko musí ísť spať do vojny.“

„Áno.“

Videla som, ako Ralph pozoruje mojich rodičov a zdalo sa mi, že aj on zosmutnel.

„Ibaže teraz sa karta obrátila a určite bude rýchlo po vojne,“ dodal nakoniec. „A budeme žiť ako predtým.“

Po obede mi dovolili hrať kriket, prekvapivo sa mi dosť dobre darilo, asi preto, že väčšina dospelých vypila dosť vína a loptičky im lietali sem a tam. Spomenula som si, ako ocko povedal, že na túto príležitosť vytiahne

posledné zásoby vína, a zdalo sa, že hostia už väčšinu vypili. Celkom som nechápala, prečo sú dospelí radi opití. Pripadali mi hlučnejší a pochabejší, no možno to pochopím, keď vyrastiem. Keď som sa vybrala k tenisovému kurtu, všimla som si trojicu hostí, akéhosi chlapíka, čo ležal pod stromom s dvoma ženami v objatí. Spali ako zarezaní. Na terase ktosi hral na saxofóne. Bola som rada, že nemáme susedov.

Uvedomovala som si, aké mám šťastie, že žijem vo vile Admirál. Keď som začala navštevovať miestnu školu, moja nová kamarátka Mabel ma pozvala k nim na čaj a ja som s úžasom zistila, že jej rodina žije v dome, ktorý má hneď za vchodovými dverami obývačku. Vzadu bola maličká kuchyňa a záchod mali vonku! O malú izbu na poschodí sa delila so štyrmi súrodencami. Vtedy som si po prvý raz uvedomila, že pochádzam z bohatej rodiny a že každý nebýva vo veľkom dome s parkom namiesto záhrady. Keď po mňa prišla Daisy, aby ma odvieďla domov, opýtala som sa jej, prečo je to tak.

„Nuž, taký je osud, Posy,“ odvetila s výrazným suffolským prízvukom. „Niektorí sa narodí pod šťastnou hviezdou, iní nie.“

Daisy s obľubou používala príslovia a porekadlá, rozumela som jej tak spolovice, ale veľmi ma tešilo, že som sa narodila pod šťastnou hviezdou. Rozhodla som sa, že sa budem usilovnejšie modliť za tých, ktorým hviezdny nepriali.

Myslím, že moja učiteľka slečna Dansartová ma nemala príliš v láske. Všetkých nás povzbudzovala, aby sme sa hlásili, keď poznáme odpoveď na otázku, a väčšinou som sa prihlásila ako prvá. Prevrátila oči a urobila grimasu, keď ma oslovila unaveným hlasom: „Áno, Posy.“ Raz, keď som na ihrisku neďaleko nej krútila koncom dlhého švihadla, počula som, ako vraví inej učiteľke: „Jedináčik... vyrastá v spoločnosti dospelých... predčasne vyspelá...“

Keď som prišla domov, vyhľadala som si to v slovníku. Potom som sa prestala hlásiť, aj keď ma odpoveď páčila na jazyku.

O šiestej sa všetci pozviechali a vytratili sa, aby sa prezliekli na večeru. Vošla som do kuchyne, kde mi Daisy pripravila jedlo.

„Chlieb s džemom, slečna Posy. Pán Ralph mi doniesol dva lososy, ale neviem, čo si s nimi počať.“

Daisy sa zasmiala svojmu priznaniu a zrazu mi jej prišlo ľúto. „Môžem ti s niečím pomôcť?“